

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **I. H.**, zastoupen JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou se sídlem Štěpánská 633/49, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2013, č. j. OAM-275/LE-BE03-K07-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2015, č. j. 49 Az 85/2013 – 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna ustanovené advokátky JUDr. Anny Doležalové, MBA **se určuje** částkou 3.400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu).

[2] Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze. Namítal, že se žalovaný v rozhodnutí dostatečně nezabýval důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný se případnou existencí důvodů pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany na straně žalobce zabýval dostatečně. V souladu s právními předpisy i judikaturou Nejvyššího správního soudu poté ani jednu z forem ochrany neudělil.

[3] Žalobce (dále též stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Namítá, že se soudu nepodařilo vyvrátit žalobní námitku, dle níž může být stěžovatelova celkově bezvýchodná situace důvodem pro udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany. Žalovaný nevzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti včetně délky stěžovatelova pobytu v České republice. Soud se nijak nevypořádal ani s námitkou, že chybějící zázemí v zemi původu stěžovatele může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[4] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná. Poté, jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[5] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyloučil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu sledováno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatel výslovně neuvádí, v čem okolnosti jeho případu naplňují tato kritéria přijatelnosti. Svými námitkami brojí, stejně jako v žalobě, proti odůvodnění rozhodnutí žalovaného stran možnosti udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Dále tvrdí, že je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z rozsudku je zjevné, jak ve věci rozhodl, a své rozhodnutí opřel o dostatečně zjištěný skutkový základ. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[8] Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zejména požadavky na správní uvážení o něm, byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38 či ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). Stěžovatelovy námitky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Krajský soud o nich také zcela v souladu s touto judikaturou rozhodl.

[9] Stejně tak je tomu ohledně stěžovatelových námitek, kterými dovozuje nedostatečné odůvodnění neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Tento typ ochrany mu měl být udělen zejména z důvodu hrozícího pronásledování bývalou manželkou, z důvodu jeho dlouhého pobytu na území České republiky a z důvodu, že justiční systém na Ukrajině je značně problematický a zatížený korupcí, nedostalo by se mu tudíž efektivní ochrany

[10] K obecným tvrzením žadatelů o mezinárodní ochranu ohledně korupce a neefektivní justice v zemi původu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozhodnutí ze dne 21. 9. 2006, č. j. 1 Azs 206/2005 – 59. Možným pronásledováním soukromou osobou v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení některé z forem ochrany dle zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48 či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41. Vlivu délky pobytu žadatele na území země, v níž žádá o mezinárodní ochranu, na udělení této ochrany, se poté věnoval např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 – 52 či ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 – 50. Krajský soud věc posoudil zcela v intencích výše zmíněné ustálené judikatury.

[11] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[13] Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2013, č. j. 49 Az 85/2013 - 13, byla stěžovateli ustanovena advokátka JUDr. Anna Doležalová, MBA. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje žalobce i v řízení o kasační stížnosti (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby (tj. podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu). Soud jí proto přiznal v souladu se sazbou mimosmluvní odměny 3.100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem jí tedy náleží 3.400 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu